

Jan Hendrych

28. 11. 1936 narozen v Praze

sochař, pedagog, restaurátor, kurátor

1951–1955 Průmyslová škola bytové tvorby, Praha,

řezbářství, prof. Václav Markup

1955–1961 VŠUP Praha, prof. Josef Wagner a Jan Kavan

1963–1966 postgraduálně na AVU Praha, Prof. Karel Hladík

výstavy od roku 1964, samostatné od roku 1966

1968–1990 živil se restaurováním barokních soch

1990–2015 profesor ateliéru figurálního sochařství na AVU,

externě i na Akademii umění v Banské Bystrici

od roku 1993 člen obnovené Umělecké besedy

1993–1995 prorektor AVU

1997 a 1999 figurální modelování na Akademii v Helsinkách

adresa: Buštěhradská 3, Praha 6

mobil: 728 484 906

www.galerie-sumperk.cz

Most II, 80. léta, francouzský cement, 17,5 x 15 x 9,5 cm

JAN HENDRYCH

KRESBY A SOCHY

6. 6. – 1. 7. 2018

GALERIE JIŘÍHO JÍLKA, SADY 1. MÁJE, ŠUMPERK

ZAHÁJENÍ VE STŘEDU 6. ČERVNA V 18.00 HODIN

OTEVŘENO DENNĚ OD 13.00 DO 18.00 HODIN

NA ZAZVONĚNÍ V RECEPCI PENZIONU G

S PODPOROU GRANTU MINISTERSTVA KULTURY A OLMOUCKÉHO KRAJE

2017

Porcování býka (maketa), kolem roku 1977, bronz, 15,7 x 19,4 x 6,5 cm

Most na římse, 70. léta, bronz, 26 x 43 x 11 cm

2018

2017

Etruská studna, 80 léta, keramika, 23,5 x 22 x 14 cm

Klavirista, 1967, cín 36 x 20 x 12 cm a Hlava-stykač, 70.léta, bronz 31 x 17 x 16,5 cm

2017

Červnová výstava je skromným nahlédnutím do rozsáhlé práce Jana Hendrycha, do výběru z jeho kreseb formátu A3, někdy i jen pracovních poznámek, vesměs ale rovnocenně doprovázejících sochařskou práci, zastoupenou ukázkami.

Tak jako staví sochu na prolínání hlíny s molitanem a odlévá ji spolu s kartonem, plastem, děrovaným plechem, někdy i probíjí hřeby, podkládá plochu papíru vymývanou sítí perlinky a oživuje rozpitým akvarelem. I v těch nejobecnějších polohách je věcně čitelný, ale jeho figura, hlava, zvíře, anděl, strážce nebo i věc je prostředníkem bytostně zpřítomněné situace člověka. Nedbá na proudy doby a jde svou cestou. V Čechách má nejbliž k baroku, po léta živil se jeho restaurováním. Ve světě je to Itálie, živelné středomoří a tamní sochař Marino Marini. Od něho s obdivem vrací se až k Etruskům a k antice, ke kořenům evropské kultury. Častým motivem je mu kypré ženské tělo v životodárné plnosti síly, v nelibivé a o to syrovější kráse živé tkáně. V její vláčnosti, umocněné na hlíně nataženým a s ní do sádry odlitým molitanem.

Po srpnové okupaci patřil k nežádoucím a pro sebe pracoval až v zimě, kdy nerestauroval. Z těch, kdo tu před ním vystavovali, přátelil se s Mojzírem Preclíkem a jeho ženou Janou Švábovou nebo i s Evou Brodskou a už z ateliéru Karla Hladíka znali se s Michaelem Bilkem a Bohumilem Zemánkem.

Směřuje ke zkratce a k volnější symbolice, ale v roce 1990 mu byla nabídnuta profesura figurální sochy na AVU a návrat k ní byl mu tak jasným zadáním a závazkem. Vedle Sochy II, ateliéru obecnější povahy, vedeného Hugem Demartinim a následně po něm Jindřichem Zeithammlem, strávil na akademii pětadvacet let a jejich programy se skvěle doplňovaly. Profesně i lidsky se oba vzájemně ctí a právě Jindřich a bezděčně i Jaromír Zemina nám seznámení se s ním a z něho i plynoucí domluvu na výstavě zprostředkovali. Díky za ni, jeho sošně cítěné kresby a sochy, ve vyznění bezeslovní básně hmoty, do linie galerie dokonale patří.

Miroslav Koval

kresby, 2017